

VRŠOVICKÝ

5/2023

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

OPEN HOUSE
PRAHA

Bratři a sestry,
ráda bych pokračovala
tam, kde v předešlém
vydání Hlasatele skon-
čila svůj příspěvek Iva
Myslivcová. Velkou
pravdou u ústupu
oslav Velikonoc, jako

nejdůležitějších křesťanských svátků. Je z
toho mnoha lidem opravdu smutno, pro-
tože je Velký pátek vnímán, jako přidány
den volna a značná část populace jej tráví
třeba v nákupních centrech. Kdo z nich
tuší, co se v tento den skoro před 2 tisíci
lety stalo, toť otázka? Jaké procento lidí
vnímá tento den, jako den, kdy Syn Boží
Ježíš, v mukách položil svůj život za nás,
za všechny, abychom mohli být zachráně-
ni.

Velikonoce jsou nejvýznamnějším svát-
kem křesťanů, váží se k ukřižování a zmrt-
výchvstání Ježíše Krista.

Jsem šťastná, že mě osud postavil do cesty
Karla, který mě přivedl do tohoto sbor-
u. Začala jsem vnímat svůj život, všech-
ny křesťanské svátky i Velikonoce jiným
způsobem. Nejde přece jen o volno a
pomlázku, ze které mají největší radost
naši nejmenší. Najednou si uvědomuji
příchod jara, který je doprovázen hlubo-
kým duchovním prožitkem, protože víru
si člověk najde v jakémkoliv věku. Je to už
mnoho let, ale největší dojem ve mně za-
nechala slavnostní večeře, konaná při pří-
ležitosti oslavy židovského svátku Pesach,
která se koná na Zelený čtvrtek. Židovský
svátek pesach, je památkou vysvobození
Izraelitů Mojžíšem z egyptského otroctví.
Hod beránka a čtení biblických příběhů

je úžasným naladěním na Velký pátek. Je
to velká tradice a my už několik let spo-
lečně se členy našeho sboru navštěvujeme
místa, kde jsou připomenuty křížové ces-
ty. Společně vyrážíme podle itineráře na-
šeho faráře Davida do stanovené lokality.
Vzpomenu mimo jiných třeba na Mníšek
pod Brdy, Načeradec, Bakov nad Jizerou.
Ta letošní z Ondřejova do Kaliště byla do-
provázena úžasnými texty u každého ze
zastavení. Zamyšlení a osobní svědectví
mnoha z nás umocňovaly vnímání tohoto,
tak významného dne. Letos od nejmen-
ších Ronyho, Rubena přes dorost, jejich
rodiče, až po nás šedesáti a sedmdesátileté.
Věkový rozptyl našich členů je úctyhodný,
80 let určitě!! Takový věkový rozsah má
naše aktivní jádro sboru. Je to naprosto
skvělé, jak se prolíná zvědavost s moud-
rostí, nadšení mladých se zkušenostmi
těch dříve narozených. Našla jsem mezi
vámi vše, co člověk potřebuje k žití. Zá-
zemí, které mi dává pocit jistoty, práci a
tvoření, kde mohu být přínosem pro tak
čínorodý kolektiv a tak prospěšná všem.
Nikdy by mě nenapadlo, že najdu v Pra-
ze místo pro svou zálibu, kytičky, mám
zahradku na terase a parapetech oken, o
kterou budu po roce rekonstrukce budo-
vy našeho sboru opět pečovat. K mému
štěstí jsem tu potkala moudré a milé li-
dičky, se kterými je mi moc dobře, tvoří
domov s úplně jinou zahradou, do které
jste mi otevřeli dveře a já najednou vidím
cestu, po které se chci vydat.

S pomocí Davida se připravuji ke svá-
tosti křtu. Protože "Je důležité důvěřovat
Tomu, který všechno drží ve Své ruce:
Bohu, který se chce stát mým otcem. Po-

stará se o všechno v mém životě - když ho nechám. Dovede mě k cíli mého života. Na závěr nám všem ze srdce přeji, mějme se rádi a budme plní pochopení a odpouštějme si, važme si jeden druhého, ať vládne v našem společenství radost, pokoj a porozumění.

Vaše Saša Kodešová

PROSBA K DUCHU SVATÉMU

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi...

Duchu svatý,
když se učedníci zamkli ze strachu před Židy,
sestoupils na ně jako bouře a vyhnals je ze stísněnosti.
Náhle pocítili odvahu vydávat svědectví zmrtvýchvstalému Ježíšovi.
Znám dobře ten strach učedníků.
Často se neodvažuji říkat, co si skutečně myslím,
a to ze strachu, že by se tomu ostatní mohli smát.
Cítím v sobě zábrany, protože se bojím toho, co by si o mně ostatní pomysleli.
Často mám také strach mluvit o své víře.
Mám strach, že se zesměšním nebo že utržím zranění.
Duchu svatý, dej mi odvahu stát při své víře.

Podle Anselma Grüna

IV. neděle po velikonocích (Cantate)

7. května

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja! (Žalm 98, 1.2)

První čtení z Písma: Skutky 7, 55-60

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 2, 1-10

Evangelium: Jan 14, 1-14

V. neděle po velikonocích (Rogate)

14. května

S plesáním to oznamujte, všude rozhlašujte, rozneste to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja! (Izajáš 48, 20)

První čtení z Písma: Skutky 17, 22-31

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 3, 13-22

Evangelium: Jan 14, 15-21

VI. neděle po Velikonocích (Exaudi)

21. května

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja! (Žalm 27, 7.8.9)

První čtení z Písma: Skutky 1, 6-14

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 4, 12-14; 5, 6-11

Evangelium: Jan 17, 1-11

Hod Boží svatodušní – vylití Ducha svatého (letnice) 31. května

Duch Hospodinův naplňuje zemi, on, jenž dává všemu řád, zná každou myšlenku. Aleluja! (Moudrost 1, 7)

První čtení z Písma: Skutky 2, 1-11 (12-21)

Druhé čtení z Písma: 1. K 12, 3b-13

Evangelium: Jan 20, 19-23

Sk 2, 14a.22-32

1 P 1, 3-9

ev. Jn 20, 19-31

O TOLERANCI

V jednom z nejvlivnějších duchovních projevů, který kdy zazněl, najdeme slova: „I have a dream.“ Martinu Lutheru Kingovi naslouchalo tehdy osobně přes 200 000 lidí a miliony dalších ho sledovaly v rozhlase a televizi. Projev byl označen za jeden z nejvýznamnějších rétorických počinů 20. století a pod jeho přímým vlivem byl americký pastor oceněn Nobelovu cenu míru a došlo k radikální proměně postoje americké společnosti ve věci rasové segregace a diskriminace. Půjčím si stejná slova ne v očekávání, že mě časopis Time označí, stejně jako Martina Luthera Kinga, Mužem roku, na to jsem málo významný, ani z důvodu, že k tomuto kázání jsem byl vyzván kolegou Mikulášem Vymětalem, farářem pro menšiny, abych se připojil k jeho iniciativě proti rasové diskriminaci Nestůj stranou. Mým přáním je, přimět nás k přemýšlení, že jsou i další oblasti, ve kterých si jako křesťané ponecháváme stereotypní vzorce vyjadřované slovy: „Nejsem rasista, ale...“ Tak tedy: „Mám sen. V mém snu je náš kostel narvaný k prasknutí, hlava na hlavě. Je léto, vedro k zalknutí a všichni jsme stejně teplí, že by vzpomínka na loňský koncert gay sboru Doodles zde v kostele, což byla mimochodem jedna z nejradostnějších a nejspontánnějších akcí, která se tu loni odehrála. V každém případě, v tom snu se odehrává přímo tady shromáždění homosexuálů, leseb, transgender lidí. Potkávám na něm všechny svoje děti, ale ve snu vidím i vaše děti, a děti vašich dětí, ty,

kteří znám jménem, a roky jsem je u nás v kostele neviděl: Dan, Sára, Johanka, Matěj, Filip, Linda, Karolína, David, Ela, Matyáš, Anička, Péťa, Jirka, i další, které znám i neznám. A do mého snění mi někdo klade otázky: Mají všichni, co jsou tady, právo na lásku, mohou milovat a být milováni? Má můj syn právo žít ve vztahu s tím, koho miluje a mít děti, když je homosexuál? Pokud nemá, řekněte mi, kdo mu to právo odepřel? Má moje dcera právo žít se ženou, kterou miluje, když je lesba, otěhotnět a vychovávat s ní svoje dítě? Může moje neplodná vnučka požádat jinou ženu, aby odnosiла její vajíčko a porodila moje právnuče? Jak se zachovám, až za mnou moje dítě přijde a řekne mi: „Tati, jsem jiného pohlaví, než jste si mysleli,“ a začne se mi měnit před očima: z muže na ženu, z ženy na muže? Slyšel jsem všechny ty otázky, a viděl v mém snu i vás, rodiče, kteří stejně jako já nedokážou předem naučené odpovědi, co se smí a nesmí, co je správné, co si přeje Bůh a jak se to píše v Bibli, říct do tváře vlastnímu dítěti: „Nezlob se, Filipe, Johanko, Natane, Aničko, protože ses takhle narodil, narodila, budeš celý život muset žít sám - sama, na děti zapomeň. Sex ano, ale jenom v manželství mezi mužem a ženou, samozřejmě až po svatbě. Ale neboj, mám tě rád, takového, jaký jsi, a nezapomeň, Ježíš tě miluje!“ Budu skutečně tak rychlý s odpovědí, a pokud ne, tak proč? Co se změnilo? Do našich úvah, v případě, když se jedná o vlastní děti, totiž vstupuje láska. Dokud teoretizujeme, co má

a nemá dělat druhý člověk, podepisujeme bez dlouhého přemýšlení petice za práva či omezení práv druhých, protože se nás to přímo netýká, jsme si jistí v kramflecích, máme jasno, až do okamžiku, kdy za námi přijde naše dcera, že je lesba, syn gay, vnuk transgender a naše vnučka po třetím čtvrtém nevydařeném partnerském vztahu je vděčná za vajíčko odnošené surogátní matkou, nebo za sperma neznámého dárce, tehdy změníme názor? Možná nezměníme, jenom začneme pochybovat. A tady mé snění končí, do reality se vracím s úlevou, čeho mě Pán Bůh ušetřil, to přeci těm druhým, méně požehnaným, méně spravedlivým, neobráceným a nekajícím se se rodí homosexuálové, já nejsem jako tenhle celník – hříšník každým coulem, který pochybuje o své sexualitě, co není schopen jí ve víře čelit, například konverzní terapií, která démona homosexuality zaručeně porazí. Nejspíš se neztotožníme s výpověďmi lidí: „Já nejsem rasista, ale mít vedle sebe na patře cikány, to bych se zbláznil. Já nemám nic proti homosexuálům, ale musí se ti teplouši pořád někde roztahovat?“, ale nepoznáváme se náhodou v odpovědi staršího z bratrů z Ježíšova podobenství o marnotratném synu: „Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele...? Já víc než v synovi, co marně utratil otcův majetek, poznávám sám sebe ve starším z bratrů. V tom slušném, co zůstal doma s tatínkem, a přitom svou bohorovností a povýšenectvím je k němu stejně neuctivý a necitlivý, jako mladší bratr. Chybí nám touha, vašeň mladších bratrů,

i jejich následná lítost nad zmarněnými životy, která však jako jediná ústí do radosti v náruči milujícího tatínka. Církev je plná starších bratrů a sester, ti mladší zpravidla zůstávají za jejich branami.

V velikonocním evangeliu čteme o tom, že Ježíš přišel za svými učedníky, ač byly dveře zavřeny, postavil se doprostřed a řekl jim: „pokoj vám.“ Je to jeden z nejútěšnějších textů, co můžeme v Bibli najít. Jen na to pomyslete: Ježíš přichází za těmi, kteří mají schválně zavřené dveře. To oni sami je zamkli a odsoudili sami sebe k pobytu ve vězení s klíčem uvnitř. Zamkli se i se svým strachem, se svou neláskou, se svými obavami z každé jinakosti, se svými předsudky a neschopností nazřít věci pohledem druhých, zamkli se se svojí malověrností. Zamknuli sebe, aby nemuseli pochybovat o tom, že jiný není jenom svět tam venku, ale že jiný je i Bůh v jejich srdcích. A tento jiný Bůh navzdory jejich zamčení na deset západů přichází, aby je obdaroval pokojem, aby proměnil jejich život, aby je vysvobodil a pozval na hostinu. „Synu, jsi stále se mnou a všechno co mám, je tvoje.“ Nebojme se přijmout Otcovo pozvání do radosti, která nekončí, a neupírejme ji nikomu. „A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.“

*Kázání o I. neděli po velikonocích
16. 4. 2023 v Husově sboru ve Vršovicích*

PROGRAM NA KVĚTEN

7.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
10.5.	středa	10 hod.	schůze rady starších	sákristie
14.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
14.5.	neděle	11.15 hod.	mimořádné výroční shromáždění náboženské obce	v kostele
20.5. - 21.5.	sobota - neděle	10-18 hod.	Open House - festival architektury	Husův sbor Vršovice
20.5.	sobota	9 hod.	Diecézní shromáždění	Husův sbor Vinohrady
21.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
26.5.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek
28.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
1.6.	čtvrtek	18 hod.	ekumenická bohoslužba tří církví	Evangelický sbor, Tulská
2.6.	pátek	17-23 hod.	Noc kostelů	Husův sbor Vršovice

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

KLADEME ODPOVĚDI, HLEDÁME OTÁZKY

Pokračování rozhovoru s bývalým americkým homosexuálním pastorem, který hovoří o tom, co všechno ztratil předtím, nežli v Česku našel domov, lásku a přijetí.

V jakém rozpoložení jste se nacházel v době, kdy jste se rozhodl přestěhovat?

Uvědomil jsem si, že i když mě to, co jsem dělal v londýnských ulicích, bavilo a opravdu naplňovalo, nezvládnou dělat dlouhodobě, protože emočně to bylo nesmírně náročné. Opravdu nevidíte moc úspěchů - jenom spoustu bolesti a utrpení, a když se do takového prostředí dostáváte každý den, psychicky vás to ničí. Jednoho dne jsem se rozhodl udělat si přestávku a vydal jsem se na výlet říční lodí po Temži směrem ke Sněmovně reprezentantů. Přemýšlel jsem o tom, co budu v životě dělat dál, protože jsem se opravdu nechtěl vrátit do USA, ale také jsem věděl, že nemůžu pokračovat v tom, co jsem dělal v Londýně.

A zatímco loď plula po řece, podíval jsem se směrem ke Sněmovně reprezentantů, hlavou mi prolétla myšlenka: 'Zajímalo by mě, jestli takhle nějak vypadá Praha'. Zní to bláznivě, ale skutečně jsem o Praze nikdy neslyšel - alespoň co si vzpomínám.

To odpoledne jsem se vrátil do komunity, kde jsem bydlel, bylo před večerí, tak jsem si řekl: 'No, budu si chvíli číst. Vytáhl jsem krabici s časopisy National Geographick a byl tam jeden s nápisem 'Sametová revoluce: Praha, Česká republika. A mě zamrazilo.

Druhý den ráno jsem se vytratil, šel jsem do internetové kavárny a vygooglil si Prahu. Napsal jsem e-mail několika pastorům, kteří žili v Praze a na které jsem našel webové stránky, a řekl jsem jim, co se stalo, že to zní šíleně, ale že si myslím, že jsem možná měl být v Praze.

A jeden člověk mi odpověděl a řekl: 'Máme tu s manželkou pokoj pro hosty, co kdybys k nám přijel na pár týdnů na návštěvu, uvidíš, co si o Praze myslíš, a pak půjdeš dál?

A tak jsem to udělal a zamiloval jsem si ji. Nedokážu vám přesně říct, čím to bylo, ale od prvního kontaktu jsem věděl, že tohle je místo, které jsem celý život hledal.

Kdy jste konečně udělal svůj coming out a co vás k tomu vedlo?

Bylo to v roce 2002 po přestěhování do Prahy. Asi po dvou měsících tady jsem měl spoustu času sám pro sebe. Poprvé v životě jsem byl mimo od náboženských vlivů a hlasů, měl spoustu času na přemýšlení. Většinu svého života - v té době to bylo téměř 12 let mého života - jsem strávil tím, že jsem ostatním pomáhal najít klid, štěstí a naději, a sám jsem nic z toho nenašel. A tehdy jsem si uvědomil, že bolest z toho, jestliže nikdy nepůjdu s barvou ven, bude horší než bolest z toho, že se přiznám.

Myslím, že stejně jako u většiny lidí nebyl coming out okamžitým procesem - nerozesílal jsem pozvánky a nevykřikoval to po celém internetu - byl to postupný proces. Nakonec jsem to prostě přestal skrývat.

Ale svět explodoval, když se to dověděli můj otec a matka. Otec byl v církvi členem rady diákonů, takže se mě okamžitě snažil přinutit, abych se vrátil domů, tím, že mě odstříhl od financí. Když jsem se přiznal, rodiče se mě zřekli, řekli, že by bylo lepší, kdybych se nikdy

nenarodil, nebo kdybych byl mrtvý. Rok a půl se mnou nemluvili. Posílali mi hrozné e-maily - dvě nebo tři stránky biblických veršů a textů z Písma, mluvili o tom, jak půjdu do pekla a jak jsem zlý a špatný a jak potřebuji Ježíšovu krev, aby mě očistila a dostala ze mě demony. Proces coming outu nebyl okamžitý, a byl bolestivý. A myslím, že to platí pro většinu homosexuálů.

Jak jste se seznámil se svým manželem?

Kdysi existovala gay seznamka Gaydar a tam jsem se s ním seznámil. Letos to bylo sedmáct let - jsme spolu sedmáct let a šest let jsme manželé.

Váš manžel pocházel také z náboženského prostředí?

Vůbec ne - dokud mě nepotkal, neznal Bibli.

Proč jste se rozhodl napsat o svých zkušenostech knihu?

Kniha vlastně začala vznikat už v Londýně. Dvakrát měsíčně, někdy i jednou týdně, jsem posílal e-maily své církvi a přátelům a rodině doma o tom, co se děje v ulicích Londýna, a nikdy jsem neměl v úmyslu, aby z toho byla kniha. Když jsem se pak přestěhoval do Česka, od prvního dne jsem si psal deník, který se změnil v příběhy. I poté, co jsem prošel coming outem, jsem pokračoval v psaní. Nakonec jsem měl poměrně rozsáhlý rukopis. Vždycky jsem měl sen napsat knihu, mluvil jsem o tom s manželem a on nakonec řekl: "Vidíš, máš tam toho dost na knihu. Co kdybychom to rozložili na podlahu a zkusili najít způsob, jak to dát dohromady?".

A pak jsem zjistil, že všechny příběhy, které jsem napsal, do sebe vlastně téměř dokonale chronologicky zapadají. A tak s trochou dodatečných úprav a napsáním několika kapitol, které vyplnily mezery, to do sebe opravdu pěkně zapadlo.

Kdo si podle vás přečte vaši knihu? Měl jste na mysli cílovou skupinu čtenářů?

Vím, že to asi zní jako nesmysl, ale upřímně řečeno jsem neměl na mysli žádné cílové publikum. Kniha nebyla psána pro Čechy, nebo Američany, nebo pro gaye, či heterosexuály, byla prostě napsána s nadějí, že lidi povzbudí. Lidé procházejí v životě opravdu těžkými obdobími a já jsem se při psaní knihy snažil být co nejautentičtější a nejotevřenější, co se týče mého vlastního života, někdy až bolestně, abych lidem ukázal, že můžete projít velmi těžkými životními obdobími a přežít - můžete přijít o všechno a přežít.

Proč si myslíte, že se v Česku cítíte tak doma? Souvisí to nějak s tím, že je to proslulý ateistický národ?

Určitě to má něco společného. Myslím, že ateismus je pro Českou republiku v mnoha ohledech požehnáním, zejména pro gay komunitu. V Česku existuje homofobie, ale není to nic takového jako v USA, zejména v jižní části USA, odkud pocházím, kde je opravdu nebezpečné být gayem. V mém státě, Georgii, bylo až do roku 2004 nezákonné být gayem. V Česku hodně gayů a queer dětí vyrůstá v rodinách, které je nepřijímají, protože

jsou gayové, ale zdaleka ne v takovém množství jako v USA. A ateismus v tom hraje roli, protože ateismus neposuzuje na základě víry. Z tohoto důvodu je snazší jako gay být tady. I pro mě, když tady žiji, cítím se otevřený a svobodný, jsem sám sebou. Myslím, že Čechům je většinou jedno, jestli jste gay nebo heterosexuál. Dokud je do toho nezatahujete, necháváte si to pro sebe, je jim to celkem jedno.

A Tomáš - Tomáš je to hlavní. Jsme spolu sedmnáct let a upřímně řečeno - někteří lidé spolu nevydrží být, milují se, ale mají práci a spoustu času jsou od sebe - ale my jsme taková zvláštní stvoření, která nevydrží být od sebe. Máme přátele, ale když nás to někde nebaví, řekneme si: 'Dobře, nudíš se, jo? Pojdme odsud pryč, tak jdeme'. Baví nás být spolu.

Česko se mi stalo domovem ještě před Tomášem, protože jsem si vytvořil úzkou síť českých sourozenců, dokonce mám českou maminku, která mě na svatbě vedla k oltáři. Ale Tomáš byl takovou třešničkou na dortu, která z toho udělala opravdu můj domov.

Otázky kladla Anna Fodor, radio.cz

ROK 1932 - POKRAČOVÁNÍ

Tento rok projevila Jednota mládeže zvýšenou činnost za předsednictví bratra Václava Havlíka, jednatele bratra Václava Vyhnala a ideové vedoucí sestry Anny Jiroutové.

Naši příslušníci účastnili se během roku přednášek, pořádaných "Výborem rad starších pro Velkou Prahu", slavnosti otevření sborů v Kolíně nad Labem a Písku a kladení základního kamene v Podolí a na Smíchově, dne 6. listopadu pak pouti na Bílou horu.

Od ledna do března konaly se každé úterý v 19 hodin biblické hodiny s výkladem a cvičením církevních písní. Přes to, že se konaly v pěkné, pohodlné a vytopené síni loutkového divadla, byly málo navštěvovány. Slabou návštěvu měly též nedělní večerní bohoslužby. Také pokus o založení pěveckého kroužku dospělých ztroskotal o naprostý nezájem.

Místnímu školnímu výboru v Záběhlicích a okresnímu školnímu výboru v Říčanech poslány žádosti o povolení tříd v Záběhlicích a Chodově ke konání bohoslužeb, byly však obě zamítnuty. V obci Chodově se však podařilo opatřit místnost v hostinci a tak 6. listopadu odpoledne vykonal tu první bohoslužbu bratr Brodský za četné účasti místních příslušníků i hostů z Vršovic a Hostivaře. O organizaci, vybírání daně atd. stará se v Chodově horlivý bratr Carboch .

Na opětovnou žádost propůjčeny konečně třída v Záběhlicích a první bohoslužby vykonal tam bratr Brodský dne 20. listopadu.

Bratr farář Šťastný byl nucen pro srdeční chorobu odebrat se na zdravotní dovolenou na pět a půl měsíce, kterou nastoupil 15. listopadu. Administrátorem v té době byl ustanoven pomocný duchovní bratr Karel Brodský, v úřadování vypomáhali dopoledne nuselský farář bratr Rudolf Šlechta a pomocný duchovní bratr Otto Lochmann. Úkony však vykonávali bratři Brodský a Bárta.

Rok 1933

26. března 1933 konalo se řádné výroční shromáždění za přítomnosti 293 příslušníků a za předsednictví bratra Emila Kubíka, aby vyslechlo zprávy za rok 1932 a schválilo účetní uzávěrku za rok 1932 a rozpočet na rok 1933.

Zvýšení náboženské daně na 12 Kč vyvolalo mnoho roztrpčení. Mnozí, vymlouvající se na hospodářskou tíseň, platili jako dosud jen 8 Kč ročně, ale bylo i mnoho těch, kteří raději vystoupili z církve. K výročnímu shromáždění bylo vydáno 4. číslo Věstníku náboženské obce, v němž uvedeny zprávy funkcionářů a duchovní správy. Z těchto zpráv zaznamenáváme pro zajímavost: v příjmech za rok 1932 uvedené "milodary z pokladniček" činí 12.911 Kč, náboženská daň 40.818 Kč. Celkové příjmy činily 95.128 Kč, vydání 85.000 Kč. Pro stavbu obou budov zřízen byl zvláštní Stavební fond, jehož příjem činily: nájem z bytů, provozoven a divadla, příspěvky a dary, dobrovolná štola při úkonech, celkem 372.148 Kč. Z výdajů: doplatky za různé práce řemeslné, varhany, právní výlohy, taxi a poplatky, a úmor z půjčky 1 milion Kč, celkem 336.000 Kč.

Bratr farář Šťastný nastoupil po dovolené opět dne 1. května. V témže měsíci přijal bratr farář při bohoslužbách od Jednoty mládeže slib věrnosti. 5. července konala se Husova tryzna v Husově sboru za účasti církve metodistické a československé evangelické.

V Chodově nebylo stále místnosti pro konání bohoslužeb, proto byly v letní době konány několikrát na sokolském cvičišti. V Záběhlicích konány byly bohoslužby ve škole; Spořilov zůstává přidělen k Michli.

Zdravotní stav bratra faráře Šťastného se ani po jeho zdravotní dovolené nezlepšil. Podal proto k penzijnímu ústavu žádost o přiznání invalidního důchodu a k 1. listopadu podal radě starších rezignaci na místo duchovního správce ve Vršovicích a odstěhoval se do Prahy - Hodkoviček na odpočinek. Duchovní správu převzal po něm bratr Karel Brodský, vrchní tajemník poštovní spořitelny v Praze, který spolu s katechetou Zdeňkem Bártlem vykonával všechny funkce v náboženské obci.

Na podzim roku 1933 bylo nuceno ředitelství Jiráskova divadla zastaviti provoz pro naprostou neúčast vršovického občanstva. Rada starších, aby nepřišla ke škodě z neplacení nájmu, byla nucena pronajmout divadelní sál ředitelství biografu.

O propůjčení, respektive pronájem divadla jednala před tím místní dramatická družina "Vlast", která po 7 let přispívala ze svých výtěžků naší náboženské obci a odvedla za tu dobu na 30.000 Kč ve prospěch Husova sboru. Družina „Vlast“ nemohla ovšem platit tak vysokého nájemného, z druhé strany rada starších nemohla přistoupiti na jakoukoliv smlouvu a tak se jednání rozbilo a ochotníci z „Vlasti“ našli místnosti pro svá vystoupení v nedávno dostavěném Husově sboru na Královských Vinohradech. Z toho vzniklo mnoho hořkostí a nezasloužených vítek ze strany „Vlasti“ a vyvolaly i nechutnou polemiku v tehdejších, smutně proslulých večernících. Kdo se ovšem nejvíce radoval z nesnází, v nichž se vršovická náboženská obec octla, byli římskokatolíci, kteří tehdy vedli vášnivý boj s novou, vzkvétající církví.

Pak jsem se dočetl, že to první, co v našem vesmíru vzniklo, byl chaos. To se dalo čekat. Naštěstí ta pokračující mazaná evoluce dostala nápad: Gravitace. Ta zavedla do vesmíru řád. Ale pak jsem četl dál a mé žasnutí nabíralo na objemu.

Světlo!

Najednou jsem pochopil i to, proč je v Bibli v onom šesti etapovém tvoření psáno, že nejdříve bylo stvořeno světlo a teprve potom přišlo na řadu Slunce a Měsíc, den a noc. To mě tehdy zneklidňovalo. Teď už mě zneklidňuje jen otázka, jak to tenkrát mohli vědět.

(Záměrně tady píšu o tvoření šesti etapovém, abych se vyhnul dávno vyvrácené námitce různých pohanů, faktů neznalých. Ti se můžou smíchy potřhat, když v Bibli čtou, že vesmír byl stvořen v šesti dnech, neboli za tejden. Mezi ty smíšky patřil i můj učitel fyziky, kterému se nedoneslo, že šest dní je v Bibli myšleno pouze symbolicky, případně básnicky, jako ostatně mnoho jiných věcí, o kterých se tam píše. Ale odpustil jsem mu to - učitel fyziky není povinen vyznat se v symbolech a básních.)

Díky knize pana Veverky jsem zjistil, že to biblické tvrzení nejdříve tu bylo Světlo a pak teprve Slunce vůbec neodporuje fyzikálním zákonům. Já míval za to, že je to chyba zapisovatele, který si před třemi a půl tisíci roky při psaní možná trochu přihnul. A teď najednou, podle toho, co čtu ve knize, vydané roku 2014, si uvědomuju, že to, co stojí v té starodávnejší knize Genesis, je vlastně v pořádku. Jak to mohli tenkrát vědět? Ano, nejdříve bylo světlo a pak teprve přišla ta obří žárovka, kterou nazýváme Slunce. O tom se píše nejen v Bibli, ale i v knize Evoluce svým vlastním tvůrcem, napsané ve století jednadvacátém.

Jednou, když jsme se s kolegyní Jitkou vraceli z nějakého mimopražského zájezdu domů, vzal to pilot přes polární oblast. A tu za námi přišla stevardka, že si páni piloti přejou, abychom je navštívili v kokpitu. Protože si už totéž přáli asi před hodinou a my jsme jim ochotně vyhověli, byli jsme zvědaví, proč máme jít na návštěvu znovu. A tak jsme měli příležitost poprvé vidět na vlastní oči polární zář. Tenkrát mě vůbec nenapadlo, že světlo se může klidně obejít bez slunce. To jsem se dočetl teprve v knize od Miroslava Veverky.

A tak jeho kniha, která se v mnohém vysmekla mému chápání, mně poskytla tuto dobrou zprávu. A takovýchto zpráv mi dodala ještě celou řadu.

Čtu dál, vracím se ke kapitolám již přečteným, a porozumět jim se nesnažím, protože nerad dělám zbytečné věci. Snažím se pouze žasnout a to mi jde. A při tom občas, jako vedlejší produkt mého žasnutí, i leccos pochopím. V knize Genesis jsem si objevil za pomoci vlastních spekulací ještě řadu dalších skutečností, nad nimiž by se můj pan učitel fyziky nejspíš potřhal smíchy, ale které by nebylo zas tak těžké obhájit. Ale o tom jsem se moc pěkně rozepsal už v té předešlé knížce. Teď zase o něčem jiném. A ještě, než dojdeme k onomu „o něčem jiném“, doznání. Krůpěje humoru jsem se v předešlých řádcích dopustil jen proto, bych zde uplatnil svou komickou živnost. Nejsem mdlého rozumu, abych se pokoušel znevažovat výsledky vědeckého bádání. Četl jsem všechno s velikou pokorou a úžasem, i když v hloubi duše jsem si říkal, kdo ví, jak to opravdu bylo. Nahlas jsem ale mlčel.

Jiří Suchý, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Miroslav Exner (1948) - předseda

David Frýdl (1974) – farář

Helena Zezulková (1954) - místopředsedkyně

Dana Vágnerová Krausová (1975)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 12. 4. 2023

Před jednáním RS se uskutečnilo uvedení do funkčního období nově zvolené RS za přítomnosti vikáře Daniela Majera. Nově zvolená RS složila do rukou vikáře slib věrného a odpovědného plnění úkolů, jež jsou radě starších Ústavou a církevními řády CČSH svěřeny. Poté bylo zahájeno ustanovující jednání RS.

RS se sešla na svém prvním ustavujícím zasedání od svého zvolení výročním shromážděním dne 26. 3. 2023 a započala šestileté funkční období a ukončila tím zároveň funkční období dosavadní rady starších. Bratr farář poděkoval členům dosluhující RS za dlouholetou odpovědnou práci, kterou v letech 2017-2023 vykonali ve prospěch náboženské obce a všem vyprosil úspěch a požehnání v jejich práci. RS zvolila z řad svých členů funkcionáře (pozn. předseda rady starších Miroslav Exner, nar. 2. 5. 1948, byl zvolen přímo výročním shromážděním)

RS zvolila místopředsedkyní RS sestru Helenu Zezulkovou.

RS zvolila finančním zpravodajem a zapisovatelem bratra Oldřich Nováčka.

RS zvolila delegáty náboženské obce do církevních grémií: Karla Červeného (za NO Praha – Hostivař) a Miroslava Exnera (za NO Praha – Vršovice).

RS schválila pokladníkem náboženské obce D. Frýdla a pověřuje ho vedením pokladní knihy. RS schválila dispoziční právo s bankovním účtem náboženské obce D. Frýdlovi.

RS dále schvaluje bratru faráři D. Frýdlovi dispoziční právo s finančními prostředky náboženské obce do výše 25.000 Kč bez předchozího schválení RS. S takto uvolněnými prostředky bude RS průběžně seznamována na nejbližším zasedání. V případě naléhavé potřeby rozhoduje prezidium RS (předseda nebo místopředseda, finanční zpravodaj a farář). Tato rozhodnutí podléhají následnému schválení RS na nejbližším zasedání.

RS bere na vědomí, že revizoři účtů nebyli výročním shromážděním zvoleni z důvodu personálního nedostatku. RS bude pověřovat revizemi Diecézní revizní finanční výbor.

Datum konání schůze bude předběžně určen na předchozí schůzi RS a vyhlášeno v rámci oznámení při bohoslužbách a to nejpozději tři dny před zahájením schůze.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.